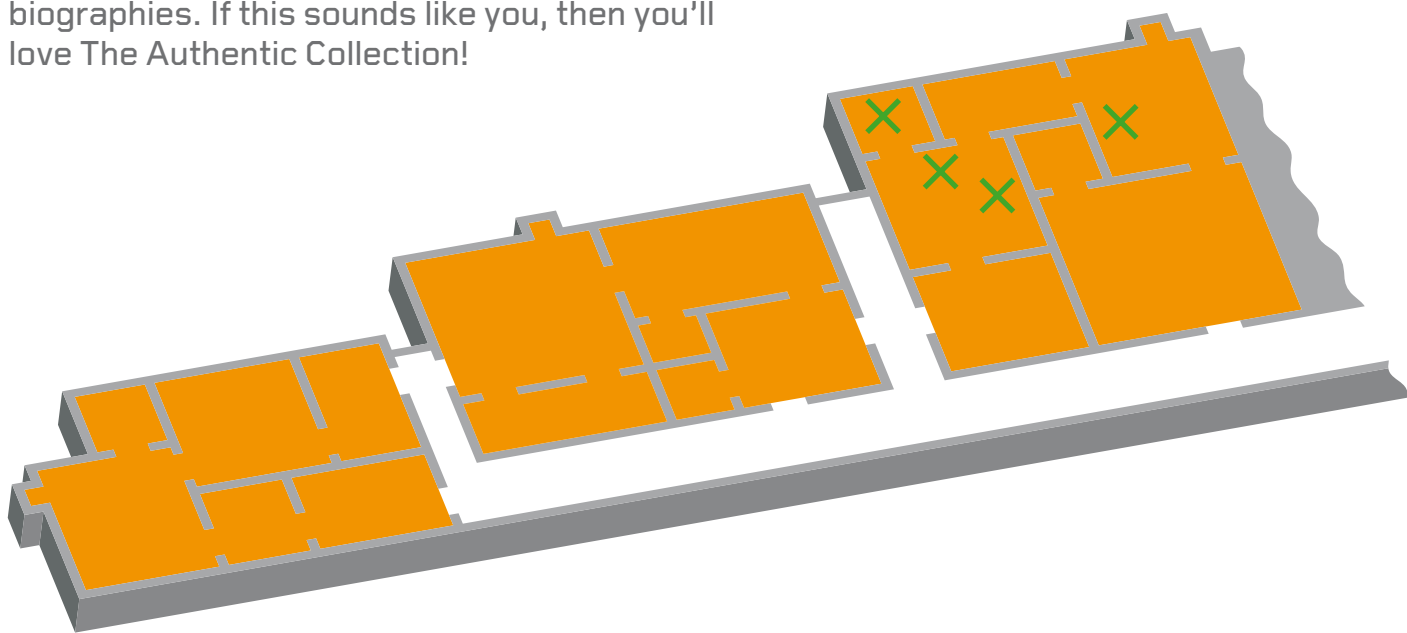

SANNA SAMLINGEN/ THE AUTHENTIC COLLECTION

Du gillar inte fiktion och iscensättningar. Nej, du vill ha bilder som berättar om verkligheten. Sanning ska det vara, på heder och samvete. Dokumentärer är det som gäller om du ska knäppa på teven, och på nattduksbordet trängs memoarer med biografier. Den Sanna samlingen är den rätta för dig!

You don't like fiction or enactments. You want pictures that show things the way they are. The whole truth and nothing but the truth. When you watch TV, you want to see a documentary, and your bedside table is stacked with memoirs and biographies. If this sounds like you, then you'll love The Authentic Collection!

MODERNA MUSEET

Bernt och Hilda Becher © Bernt och Hilda Becher
Hiroshi Sugimoto © Hiroshi Sugimoto
Galina Moskaleva © Galina Moskaleva
Candida Höfer © Candida Höfer / BUS 2011

Bernd och Hilla Becher, *Gasklocka, Essen-Karnaps kraftverk, Ruhrområdet, 1973/75*

Bernd och Hilla Becher fotograferade en mängd byggnader och miljöer för att dokumentera det industrilandskap som höll på att förändras och moderniseras. Bilderna är oftast tagna rakt framför motivet och inga människor syns till. Deras sätt att arbeta blev enormt inflytelserikt. Om du ser dig omkring ser du storskaliga exempel på distanserade, folktomma fotografier, flera av dem tagna av elever till makarna Becher.

Bernd and Hilla Becher, *Gas Holder, Power Station Essen-Karnap, Ruhr District, 1973/75*

Bernd and Hilla Becher photographed many buildings and environments to document the industrial landscape in the process of change and modernisation. Most of their pictures are shot frontally, and there are no people in them. Bernd and Hilla Becher had a strong impact on other photographers. If you look around, you will find large-scale examples of detached, unpopulated photos, many of them taken by Becher students.

Galina Moskaleva, *Barn som har genomgått en sköldkörteloperation, ur serien Echo of Silence, 1996*

Nio fotografier av barn. Vad har de gemensamt? De är fotograferade rakt framifrån, ungefär som på passbilder. De ser ut att vara ungefär i samma ålder, inga kläder syns till på någon av dem. Och de har ett ärr på halsen. Det här är barn som alla har opererats för cancer i sköldkörteln. De har vuxit upp i närheten av Tjernobyl och blivit sjuka av radioaktiviteten efter kärnkraftsolyckan. Vissa saker önskar man inte var sanna.

Galina Moskaleva, *Children who have had a thyroid operation, from the series Echo of Silence, 1996*

Nine photos of children. What do they have in common? They are portrayed frontally, like in passport photos. They seem to be about the same age, we can't see what they are wearing. And they all have a scar on their throats. These children have had surgery for thyroid cancer. They grew up near Chernobyl and were exposed to radiation after the nuclear disaster. Sometimes one wishes things weren't true.

Hiroshi Sugimoto, *Gula Havet, Cheju 1992, 1992*

I horisonten möter havet himlen. Så ser det ut nu och så har det alltid sett ut. Den japanske fotografen Hiroshi Sugimoto vill i sina *seascapes* fånga en vy så som den kan ha sett sig för den allra första människan, när tiden var ny. Kamera slutaren har stått öppen länge, och sekunderna som förflutit finns lagrade i bilden. Bilden omsluter alltså tid på flera nivåer.

Hiroshi Sugimoto, *Yellow Sea, Cheju 1992, 1992*

The sea meets the sky at the horizon. That's the way it is and always has been. In his *Seascapes* the Japanese photographer Hiroshi Sugimoto seeks to capture a view as it may have appeared to the first humans, at the dawn of time. The camera shutter was open for a long time, and the seconds that passed are stored in the picture, which thus portrays time on several levels.

Candida Höfer, *Louvren i Paris X 2005 – karyatidsalen, 2005*

Candida Höfer arbetar i storformat till skillnad från sina lärare, Bernd och Hilla Becher. Hon fotograferar ofta interiörer från offentliga platser som museer eller bibliotek. Vardera detalj har en otrolig skärpa. Men vad händer egentligen med en plats som är gjord för mänskliga möten när den är tömd på mänsklig närvaro? Är ett museum ett museum även om ingen någonsin besöker det?

Candida Höfer, *The Louvre in Paris X 2005 – the Caryatid Hall, 2005*

Candida Höfer's photographs are monumental, unlike those of her teachers, Bernd and Hilla Becher. She often portrays interiors of public places such as museums or libraries. Every little detail is reproduced with incredible sharpness. But what happens to a place made for human encounters when it is emptied of human presence? Is a museum a museum even if nobody ever visits it?